

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

หาสุขเจอสุข

ก่อนจึงหัน

พระเท่าไรวันนี้ (๒๙ ครั้งผม) เฉพาะวันนี้พระก็ขึ้น ๆ ลง ๆ ขึ้น ๆ ลง ๆ คือพระท่านไม่มาฉัน อดมากก็ลดทางนี้เพิ่มทางนั้น พอมาฉันบิณฑบาตก็เพิ่ม มีเปลี่ยนกันอยู่เรื่อย เป็นธรรมชาติของท่านเองท่านไม่ได้จัดเวรवारะกัน ถึงวาระองค์ไหนที่ท่านต้องการจะฉันท่านก็ออกมาของท่าน ฉันแล้วท่านก็ไป องค์ไหนไม่ฉันก็วัน เป็นอภัยอาศัยของท่าน ท่านปฏิบัติของท่านอย่างนั้นมา

นั่นละเรื่องหาธรรมหาภัยอยู่นะ บรรดาพี่น้องทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าการหาธรรมเป็นของหาง่าย หาภัยอยู่นะ ยากที่หัวใจ ไม่อยากทำไม่อยากไปไม่อยากชวนชวายเป็นเพื่อความดีงามใส่ตน ทั้ง ๆ ที่ความดีงามคือบุญคือกุศลคือธรรมนี่ เป็นสาระสำคัญต่อจิตใจ ร้อยเปอร์เซ็นต์ สิ่งภายนอกอาศัยเพียงมีชีวิตอยู่เท่านั้น เมื่อลมหายใจขาดไป สิ่งภายนอกทั้งหลายขาดไปพร้อม ๆ กันไม่มีอะไรติดตัวเลย สิ่งที่ดีตัวคือบุญกับบาป ให้ระวังบาปนะ

บาปนี่เป็นเครื่องทรมานใจเรา เราชอบทำบาป แต่เวลาเกิดบาปเกิดทุกข์ขึ้นมาเราไม่ชอบเสวย ไม่ชอบรับกรรมคือบาป เหตุกับผลให้ลงกันนะ เราไม่ชอบบาปก็เท่ากับเราไม่ชอบความทุกข์ อยากทำบาปก็ไม่ทำ ทุกข์ก็ไม่ทำ เราไม่อยากทำบุญแล้วเราทำ บุญก็มี อยากทำบุญด้วยทำด้วย บุญก็มียิ่งเพิ่มพูน ไม่มีศาสดาองค์ใดแล้วในโลกธาตุสามโลกธาตุนี้ จะเป็นศาสดาที่สั่งสอนแน่นอนแม่นยำยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าของเรา จำให้ดี นี่ถอดออกมาจากหัวใจเสียด้วย พิสูจน์กันบนเวทีจิตตภาวนา

ใครอยากทราบพระพุทธเจ้าเป็นยังไง ๆ ให้ขึ้นพิสูจน์กันด้วยจิตตภาวนา เรียกว่าขึ้นบนเวที ฟีดกิเลสอยู่หัวใจเรา ธรรมอยู่หัวใจเรา ใจเป็นเวทีระหว่างธรรมกับกิเลสฟีดกันนั้น เราจะได้เห็นทั้งกิเลสตัวเป็นตัวโทษมหาโทษ ตัวภัยมหาภัย ทั้งคุณมหาคุณคือธรรม อยู่ที่ใจของเราเอง พระพุทธเจ้าค้นพบตรองนี้ ไม่มีใครค้นพบได้เลย ในสามโลกธาตุไม่มีใครที่จะค้นพบ ตัวที่มันเป็นมหาภัยต่อสัตว์โลกตลอดเวลานี้ได้เลย นอกจากพระพุทธเจ้า คือกิเลส ความเศร้าหมองมีติดื้อ ผลของมันเป็นความทุกข์ความทรมาน มีมากมีน้อยเป็นความทุกข์ความทรมานมากน้อยตามแต่ผู้สั่งสมขึ้นมา ชอบทำกัน แต่เวลาผลของมันไม่อยากได้ ไม่อยากเอา

เหตุมียังไงผลต้องมาอย่างนั้น ๆ เราชอบทำเหตุแต่ไม่ยอมรับผลของเหตุที่ไม่ดีไม่ได้ เหตุกับผลจะมาด้วยกัน จึงต้องฝึกตัวเอง ไม่อยากทำดี ทำลงไปแล้วดี ฝึกทำ

อยากทำชั่วทำลงไปแล้วมันชั่ว อย่าทำ นั่น มันอยากทำขนาดไหนก็ให้ฝัน เราเป็น
เจ้าของของตัวเองเราเอง สติปัญญาเป็นเจ้าของหัวใจ บังคับใจจะทำในทางใดใจจะทำ ทำ
ลงไปแล้วทั้งดีทั้งชั่วใจเป็นผู้รับทั้งหมดนั่นแหละ

เราสงสารจริงๆ พุดจริงๆ เราจนจะตายเท่าไรยิ่งมาเห็นชัดๆ ในวัดป่าบ้านตาด
บรรดาประชาชนทั้งหลายเข้ามาๆ เขาก็ดูตามภาษาภาษาของเขานั้นแหละ เขาไม่รู้ว่าเรา
ดูหัวใจเขาอยู่ ว่างั้นเถอะพุดง่าย ๆ เอาให้มันชัดอย่างนี้เลย ธรรมะพระพุทเจ้าเวลาอาจ
หาญเวลาออกออกเต็มเหนี่ยว ไม่สะทกสะท้านกับสิ่งใด เวลาพาเพื่อน ๆ มองดูนั้นดู
นี้ จิตใจเลื่อนลอย ๆ หาที่เกาะที่ยึดไม่ได้ สำคัญอันนี้ละ ถ้าว่างก็ว่างเพื่อกิเลสเอาไปถลุง
เสีย ว่างเพื่อจะสร้างความดีงามทั้งหลายไม่ค่อยไปนะจิตใจ จึงถูกลดลงด้วยความทุกข์อยู่
ที่หัวใจสัตว์โลก ไปที่ไหนมีแต่ความทุกข์ ๆ ก็หาแต่ทุกข์จะไม่เจอทุกข์ได้ยังไง หาสุข
ต้องเจอสุขชี้ ให้จำเอานะพี่น้องทั้งหลาย

เห็นท่านทั้งหลายมาวัดมาวานี้เราก็มั้มแย้มแจ่มใสภายในจิตใจ หวังว่าท่าน
ทั้งหลายเหล่านี้แหละจะเป็นผู้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ เกิดภพใดชาติใดผู้มีความดีงามคือ
ธรรมภายในใจแล้วไม่ต้องหาที่เกิดแหละ ธรรมท่านเลือกให้เกิดเอง เรามีมากน้อย
เพียงไรจะเกิด เช่น สวรรค์ท่านแสดงไว้ถึง ๖ ชั้น หกชั้นนี้ไม่ใช่ปุบปับจะไปเกิดเอาชั้น
นั้น ๆ ตามความต้องการนะ อยู่กับบุญกรรมของตน บุญกรรมของตนควรจะได้สวรรค์
ชั้นใดก็ไปชั้นนั้น ๆ ควรถึงพรหมโลกก็ไปพรหมโลกชั้นนั้น ๆ ตามบุญตามกรรมของตน
ควรจะนิพพานก็ดีดีผิงเลย สิ้นกิเลสไปนิพพานด้วยกันทั้งนั้น

ธรรมพระพุทเจ้ารื้อขนสัตว์ให้หลุดพ้นจากกองทุกข์ แต่กิเลสลากสัตว์ให้จม
ลง ๆ พวกสัตว์โลกทั้งหลายวิ่งตามแต่กิเลสไม่ได้วิ่งขึ้นนะ วิ่งลง ๆ ให้กิเลสจุมจุม มีใคร
ไปสำรวจดูซินะ อยู่ในศาลานี้มาทุกคน ๆ จุมจุมหรือไม่จุมจุม ไปดูจุมจุมพวกนี้แหว่ง
หรือไม่แหว่ง กิเลสสนตะพายจุมจุมง เข้าใจไหมละ หลวงตาก็แหว่ง เพราะเหตุไร ถูก
กิเลสจุมมาแล้ว พอฟื้นตัวขึ้นมาโล่ฟัดกิเลส เอาให้กิเลสมันจุมจุมขาดเหมือนกัน จำเอา
นะ ให้พร

หลังจั้งหัน

เราเห็นพี่น้องชาวไทยเราเข้าวัดเข้าวา ฟังวิทยุ เรียกว่าฟังธรรมฟังธรรม เรารู้สึก
ค่อยเบาใจไปด้วยนะ มันหนักใจไปด้วยอยู่สิ ๆ แต่พุดลำบาก มันหากเป็นอยู่ในจิต
ประชาชนหมุ่นเข้าไปทางกิเลสค้นหา เท่ากับหมุ่นเข้าไปกองไฟไม่รู้ตัวเลยนี่ซิ
ธรรมท่านรู้นี้ ธรรมท่านดูธรรมท่านรู้ จะเข้าฝันเข้าไฟท่านเห็นอยู่นั้น เรามีแต่จะบินเข้า
ไปทำเดี่ยว ๆ จึงน่าเป็นห่วงเอามาก

คำว่ากิเลสคือสิ่งที่เป็นภัย เอาอย่างนั้นเลย แต่โลกจะว่าถือก็ถือเป็นคุณไปเสียเลย ไม่ว่าจะภัยนะ ถ้าถือก็ถือไปอย่างนั้น แต่ความดูดดื่มของจิตกับกิเลสอยากจะว่าเป็นอันเดียวกันเลย ธรรมยังเข้าไม่ถึงทั้ง ๆ ที่อยู่ใจด้วยกัน กิเลสเข้าถึงก่อน ๆ โลกจึงต้องหมุนไปตามกิเลส ถ้าหมุนไปตามกิเลสก็พาเข้ากองทุกข์มากน้อย เข้าเรื่อย ๆ เชื้อล่อของมันก็อยู่ในนั้นเสร็จเหมือนเหยื่อล่อปลา ถ้ามีแต่เบ็ดปลาจะกินได้ยังไง ก็ต้องเอาเหยื่อล่อปลายเบ็ด ปลาไปกินเหยื่อก็ถูกเบ็ดเกาะเอา ๆ เป็นอย่างนั้น กิเลสเหมือนเบ็ด อันหนึ่งเหมือนเหยื่อล่อ ปลาที่เหมือนพวกเรา

อันนี้เราจะไปตำหนิใครไม่ได้นะ มันหากเป็นหลักธรรมชาติด้วยกัน จะไปตำหนิใคร ๆ ไม่ได้มันพอ ๆ กัน ต้องเอาธรรมมาตำหนิ ธรรมเหนือกว่า จับธรรมมาพิสูจน์รู้ว่าอะไรเป็นพิษเป็นภัย ลำพังเราด้วยกันรู้ไม่ได้ เวลาที่จะให้รู้ได้ก็ต้องใช้ความพยายามเต็มกำลัง เช่น พระนักปฏิบัติ พวกนี้พวกที่ควรจะรู้ได้เห็นได้ หรือเข้าขั้นรู้ได้เห็นได้ มันเป็นชั้น ๆ ของกิเลส เป็นชั้น ๆ ของธรรมจะติดตามให้รู้กัน จนกระทั่งเข้าถึงขั้นธรรมมีอำนาจ ความเฉลียวฉลาดเหนือกิเลสไปโดยลำดับ ๆ แล้วนั้นที่นี้จึงจะเห็นภัยกิเลส เห็นภัยกิเลสแบบเหมือนหนึ่งว่าไม่ได้หลับได้นอน มันหมุนของมันพัดกิเลส

คิดดูอย่างพระยสกุลบุตรแต่ก่อนท่านก็นอนอยู่ในกองสมบัติ พ่อแม่มีลูกคนเดียว นอนอยู่ในกองสมบัติก็อยู่อย่างนั้นมาธรรมดา ๆ เขาเพลินเราเพลิน ๆ พอ ๆ กัน ที่นี้เวลาถึงขั้นของมัน เหมือนผลไม้ที่อยู่บนต้น ตั้งแต่เล็ก ๆ ก็ได้รับการบำรุงจากอาหารจากลำต้นไปเรื่อย ๆ ส่งเข้าไปเลี้ยง ออกดอกออกผลขึ้นมา ลูกเล็ก ๆ ก่อน ได้รับอาหารที่ไหลซึมไปจากลำต้นเข้าไป ๆ ก็ค่อยแก่ขึ้นมา ๆ เจริญอยู่ในนั้น พอสุดท้ายนี้อะไรจะหามาบ่มไม่บ่มก็ตาม หลุดจากขั้วตุ้มเลย ถึงกาลแล้วไม่อยู่ หลุดจากขั้วตุ้มเลย เรียกว่าสุกแล้ว นั้น

อันนี้อุปนิสัยของคนที่สร้างความดีงามทั้งหลาย เหมือนกับอาหารหล่อเลี้ยงจิตใจของเราให้ได้รับผลเข้าไปเป็นลำดับมันก็แก่ละชิ แก่เหมือนผลไม้ ที่นี้พอแก่เข้าพอ ๆ อย่างพระยสกุลบุตร นอนอยู่ในท่ามกลางสมบัตินั้นมาด้วยความเพลิดเพลินแต่ก่อน กลับพลิกเป็นไฟไปหมด ที่นี้ขัดข้องที่นี้วุ่นวาย หาความสะดวงสบายไม่ได้เลยอยู่ในกองสมบัติ พ่อกับแม่ก็หมดความคิดที่จะให้ลูกอยู่ครองสมบัติ บอกว่าสมบัตินี้ก็ของลูกคนเดียว กินจนกระทั่งวันตายก็ไม่หมด จะติดดินหาอะไรวุ่นวายหาอะไรว่างั้นนะ

วุ่นทั้งนั้นลูกถึงเวลาวุ่น มันแก่แล้วมันจะหลุดจากขั้ว เข้าใจไหมล่ะ อาหารที่ส่งเข้าไปเลี้ยงมันไม่รับแล้วที่นี้ ตั้งแต่ลูกเล็ก ๆ มันรับเรื่อย จนโตขึ้นมา ๆ จนกระทั่งถึงแก่ขั้นแก่แล้วที่นี้มันจะหลุดจากขั้วมันแล้ว มันไม่เอาอาหารนะอาหารหล่อเลี้ยงไม่เอา หลุดจากขั้วตุ้มเลย พระยสกุลบุตรก็ว่า ที่นี้ขัดข้องที่นี้วุ่นวายอยู่ไม่ได้เลย พ่อแม่เอาสมบัติมา

กองให้เห็น ไม่อยู่เลย มีแต่จะไปทำเดี่ยวๆ ไปด้วยความบ่นเพื่อไปอย่างนั้น ว่าขัดข้อง วุ่นวาย โลกนี้โลกวุ่นวาย ท่านเกิดกับโลก แต่ก่อนท่านว่าเมื่อไร เมื่อถึงกาลของมัน เหมือนผลไม้มันแก่แล้ว มันเคยรับอาหารที่ลำต้นส่งไปให้มาโดยลำดับ ถึงเวลามันแก่ มันไม่รับ มันก็เลยวุ่นวาย มันจะหลุดจากขั้วอย่างเดี่ยวไม่เอาอาหาร อันนี้ก็เหมือนกัน ไม่เอา ทุกอย่างไม่เอา ขัดข้องไปหมด โดดไป

พอดีพระพุทธเจ้าเดินจงกรมอยู่ บ่นไปละซิ มานี้ ยสมานี้ ที่นี้ไม่ขัดข้องที่นี้ไม่ วุ่นวาย มาเทศน์ให้ฟัง ผีงเลยขาด หลุดจากขั้วตุ้มเลย นั่นเห็นไหมละ อย่างนั้นแล้ว ถึง กาลมันอยู่ไม่ได้ จิตใจเราเมื่อได้รับการอบรมบ่มอินทรีย์ให้แก่กล้าขึ้นไปเป็นอย่างนั้น ละ ถ้ากิเลสก็ให้มันแก่กล้าเข้าไปซิ คำว่าบุญไม่มี มีแต่บาป ไม่ได้ทำบาปอยู่ไม่ได้วัน หนึ่งๆ เป็นนักเลงโตแล้วเป็นอย่างนั้น สร้างแต่บาปหยาบแต่กรรม พอลมหายใจขาดตุ้ม เท่านั้นละ มันเป็นนรกฝังอยู่ในนั้นแล้ว นรกในเมืองคน พอร่างนี้ออกนรกเมืองผีก็ เข้าถึงกันทันทีเลย

คำเหล่านี้ใครเป็นผู้เทศน์ไว้ ตาบอดหูหนวกอย่างพวกเราเห็นนรกสวรรค์ที่ไหน ไม่เห็น เพราะฉะนั้นมันจึงโดนเอา สิ่งที่ไม่เห็นโดนเอาๆ ก็คือพวกเรานี่ละ ไม่เห็นบาป เห็นกรรมไม่เห็นกองทุกข์ทั้งหลาย มันก็โดนเอาๆ ผู้ท่านเห็นท่านหลักๆ สุดท้ายปิด ออกหมดจนไม่มีอะไรเหลือเลย ดัดผิงเลย นี่ละการสร้างคุณงามความดีใครอย่า ประมาทนะ พระพุทธเจ้าทั้งนั้นตรัสไว้โดยชอบๆ ทุกอย่างไม่ผิดเพี้ยนเลย ปีนเกลียว ธรรมไปเมื่อไรก็เท่ากับเหยียบหัวตัวเองไปทำลายตัวเองไป ถ้าเดินตามทางของศาสดาก็ เท่ากับตามเสด็จพระพุทธเจ้า ถึงห่างก็ตามเสด็จ ไกลเข้าไปๆ เดียวก็ถึงผิงเลย ให้พากันสร้างความดีนะ

เวลานี้โลกเมืองไทยเราเมืองพุทธนี่ละ รู้สึกว่าเพลิดเพลินจนเกินเนื้อเกินตัวจน น่าสลดสังเวช ดู ไอ้ผู้ที่เป็นมันไม่ได้ดูเจ้าของชิ ผู้ท่านไม่เป็นท่านดูนี่ ธรรมท่านดูนี่มันก็ รู้ละซิ พระพุทธเจ้าดูแล้วรู้แล้วถึงมาสอนโลก โลกมันไม่รู้เรื่องเมื่อไร ไม่รู้ จึงว่าคนตาบอด ให้เชื่อคนตาดี คนตาดีจูงไปไหนไปเถอะพันภัยๆ ถ้าไปลำพังคนตาบอดตกเหวตกบ่อ ตาย เป็นอย่างนั้นละ พวกกันจำเอา เอาละวันนี้เทศน์เท่านั้น

ขอถวายปัจจัยแด่องค์หลวงตาสถานีวิฑูเสียงธรรม ข้อ ๑. จากคณะศรัทธา หลายๆ ท่านที่ไม่ได้ออกนาม จำนวนเงิน ๕๘,๓๐๐ บาท คุณเสาวลักษณ์ สหเวชภักดิ์ กรุงเทพฯ จำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท ๓. คุณนันทฉัตร เกียรติมณีศรี (โอว) ชลบุรี จำนวนเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท คุณโชติมา ด้านเจริญ กรุงเทพฯ จำนวนเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๑๘,๓๐๐ บาท (สาธุ) เอ้อ นีวิฑูเสียงธรรม เหล่านี้ละที่ออกทั่วประเทศ ก็สมใจที่เราได้ช่วยพี่น้องชาวไทยเรา ที่คิดไว้ไม่ผิด ไม่มีอะไรผิดเลย เพราะ

ก่อนจะออกคิดแล้วค่อยออก นี่จะออกช่วยพี่น้องชาวไทยเราออกช่วยชาติ วัตถุประสงค์ประชาชนทั้งหลายจะทราบทั่วหน้ากันทันที ว่าออกวัตถุประสงค์ต้องหาเงินหาทองข้าวของมาหนุนชาติไทยของเรา อันนี้จะทราบทั่วถึงกันทันที แต่ธรรมจะออกนั้นไม่ทราบนะ อันนี้ออกทางด้านธรรมะออกวัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์เป็นเพียงเล็กน้อย ส่วนธรรมนี้จะเข้าสู่จิตใจ จะฟื้นฟูจิตใจให้หนาแน่นมั่นคงขึ้นมา เป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมาภายในจิตใจจากการแสดงธรรมนี้ไม่มี แต่ที่นี้มีในหัวใจ อันนี้จะเป็นเรื่องใหญ่โต แล้วก็ใหญ่โตเห็นใหม่ทุกวันนี้ วิทยุออกทั่วประเทศไทยแล้วนี่ วัตถุประสงค์ค่อยหยุดไปๆ แต่เสียงธรรมนี้ไม่หยุด ออกไปเรื่อย ๆ ก็อย่างนี้แล้ว เสียงธรรมเข้าสู่ใจใจชุ่มชื้นเบิกบานยิ้มแย้มแจ่มใสมีที่ยึดที่เกาะ ใจมีธรรมมีที่ยึดที่เกาะ ใจไม่มีธรรมสมบัติเงินทองข้าวของไม่ได้ประมาทนะ เป็นภาค แยกเป็นภาคๆ สมบัติเหล่านั้นเป็นได้สองทาง

ทางหนึ่ง เอามาใช้สำหรับชีวิตจิตใจธาตุชั้นธรรมาธาตุของความเป็นอยู่ปุวยาย

อันที่สอง แยกออกไปทำบุญให้ทาน อันนั้นก็สมบัติของใจไปเลย อันนี้ไม่เป็น เป็นสมบัติของธาตุชั้นธรรมดา เมื่อธาตุชั้นธรรมาธาตุสิ้นลมไปแล้วหมดสภาพอันนั้นก็หมด ขาดกันเท่านั้น แต่ที่นี้ส่วนที่แยกมาทำบุญให้ทานอันนี้ แยกอันนี้เข้าสู่จิตใจทั้งหมด อันนี้ติดเจ้าของไปเลย อันนั้นไม่ติด อยู่กับธาตุชั้นธรรมาธาตุฟังอันนั้นก็ฟัง ส่วนจิตใจไม่เคยฟัง บุญกุศลทั้งหลายที่เราสร้างมาจึงติดกับใจนี้ไปๆ นี่เป็นคำของ ศาสตราสอนไว้ จำให้ดีนะ

ตายแล้วสูญไม่มี ตายแล้วเกิดมีตลอดทั่วโลกลงดินแดน คำว่าตายแล้วสูญไม่มีในจิตดวงนี้แม้ดวงเดียวไม่มี จะไปตกนรกหมกไหม้ตั้งก็กัปกัปกัลป์ยอมรับว่าทุกข์ ทุกข์ขนาดไหนยอมรับว่าทุกข์ แต่ไม่ยอมฉิบหายคือจิตดวงนี้ โลกอันนี้มันเป็นโลกอนิจจัง ไม่เปลี่ยนชั้ก็เปลี่ยนเร็วอยู่งั้น ตกนรกก็กัปกัปกัลป์มันก็เปลี่ยนมาได้ เพราะกฎอนิจจังติดอยู่ในนั้น เปลี่ยนชั้ก็เปลี่ยน พันขึ้นมาๆ นี้ จากนี้ก็ติด ติดในทางที่ดี ส่งเสริมความดีเข้าไป แล้วติดก็ติดฝังถึงนิพพานเที่ยง จิตดวงนี้เองเป็นธรรมธาตุ ที่ว่านิพพานเที่ยงคือจิตดวงนี้ จิตดวงไม่สูญนี้ละ เป็นนิพพานเที่ยงขึ้นมา ไม่เคยสูญ ไม่มีคำว่าสูญ

ใครอย่าไปคิดนะว่าตายแล้วสูญ โลกเขาเกิดตายกันทั่วดินแดน วัฏวนนี้มีแต่โลกเกิดตาย ไม่มีโลกตายแล้วสูญ อย่าไปอุตริตคิดนะ จะเผาตัวเองให้สร้างแต่บาปแต่กรรมตายแล้วหมดหวังๆ เพราะตายแล้วสูญนี้ไม่ได้เกิด อยากทำอะไรก็ทำๆ โภยเอาตั้งแต่ความชั่วช้าลามก ตายแล้วมันไม่สูญ ความชั่วนี้ละมันจะไปเผาเจ้าของ พวกกันจำ นี้ว่าเทศน์ว่าหยุดไปแล้ว มาแล้ว (หลวงตาอะ ถวายทอง ๓ บาทอะ แล้วก็ให้เช็ดด้วยอะ ลูกสาวมาถวาย มีแยกด้วยนะอะ) ไหนฟัง ถวายทองคำหนัก ๓ บาท เช็ดเงินสดถวาย

หลวงตาใช้ตามอภัยาคัย ๑๐๐,๐๐๐ บาท เชื้อคเงินสดทำเครื่องมือแพทย์ ๕๐,๐๐๐ บาท
เชื้อคเงินสดสร้างเจดีย์วัดอโศการาม ๒๐,๐๐๐ บาท รวมทั้งหมดเป็นเงิน ๑๗๐,๐๐๐
บาท (สารุ)

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz